

МІСТОБУДІВНІ ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ ПРИВОКЗАЛЬНИХ ПЛОЩ В АЕРОПОРТАХ

Розвиток сучасних аеропортів супроводжується збільшенням розмірів території, будівництвом нових, реконструкцією та модернізацією існуючих будівель та споруд, змінами в транспортній мережі та ін. Зонами реорганізації є літовище, службово-технічна територія (СТТ), під'їзні дороги та ін. Оновлюються містобудівні рішення, змінюється архітектура будівель, споруд аеропортів та прилеглих до них територій.

Мета дослідження – виявити основні принципи, покладені у планувальні рішення привокзальних площ (ПП) – складових СТТ аеропортів.

Дослідження є складовою державної (кафедральної) НДР №70/10.01.07 «Містобудівні аспекти розвитку аеропортів», виконавцями якої є співробітники кафедри містобудування Навчально-наукового інституту аеропортів Національного авіаційного університету.

Для досягнення поставленої цілі були вирішені такі завдання:

- пошук та аналіз архівних матеріалів;
- вивчення та аналіз норм проектування, проектних рішень;
- аналіз методів та прийомів, найбільш поширених для планувальних рішень ПП та їх реорганізації під час реконструкції аеропортів.

За результатами досліджень генеральних планів низки світових та вітчизняних аеропортів були виділені:

- дві основні схеми організації потоків людей та транспорту на ПП (однорівнева та багаторівнева);
- відповідні принципіві схеми планувальних рішень ПП у залежності від кількості аеровокзалів (пасажирських терміналів).

Планування ПП – процес динамічний, спрямований, насамперед, на оптимізацію схем руху наземного транспорту.

В основу формування кожного рішення покладаються такі системні принципи:

- взаємодія з оточенням (функціональний та композиційний зв'язок, безпека руху);

- структуризація (визначення зон підвищеної активності пасажирів та наземного транспорту);

- ієрархічність (визначення головних, другорядних зон та об'єктів; встановлення між ними функціональних зв'язків);

- оптимізація (організація виробничих процесів з урахуванням технологічних вимог до максимально припустимого скорочення протяжності шляхів руху пасажирів, багажу до наземного транспорту, інтенсивності руху наземного транспорту, інтервалу перебування на стоянці тощо);

- спадкоємність (максимальне збереження існуючих зон та об'єктів, схем руху за умов, коли вони не суперечать новим вимогам до планування ПП);

- гармонізація (композиційна організація ПП з урахуванням системи архітектурних ансамблів аеровокзальних комплексів для покращення естетичних та експлуатаційних якостей, підвищення інвестиційної привабливості аеропорта в цілому).

Були проаналізовані зміни планувальних рішень ПП в аеропорту «Бориспіль» впродовж останніх десятиріч, пов'язані з реконструкцією існуючих та будівництвом нових пасажирських терміналів. Основні системні принципи були використані під час розроблення концептуальних пропозицій щодо подальшої реорганізації СТТ, в т. ч. ПП, для таких варіантів стратегічного розвитку аеропорта:

- знесення терміналів В, F та добудова терміналу D;

- організація перевезень авіапасажирів до/від аеропорта електротранспортом;

- будівництво нової аеродромно-диспетчерської вишки та ін.

Системний підхід дозволить в подальшому отримати результати, які будуть задовольняти не тільки технологічним вимогам, але й покращувати якість міського середовища.